

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJWSPÓLNE ZGROMADZENIE PARLAMENTARNE UMOWY O PARTNERSTWIE ZAWARTEJ
POMIĘDZY CZŁONKAMI GRUPY PAŃSTW AFRYKI, KARAIBÓW I PACYFIKU (AKP), Z JEDNEJ
STRONY, A UNIĄ EUROPEJSKĄ I JEJ PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI, Z DRUGIEJ STRONY

35. sesja plenarna – Bruksela (Belgia), 18–20 czerwca 2018 r.

Odpowiedzi Komisji na pytania pisemne

(2018/C 415/06)

Pytania 1–11**PYTANIE 2/COM 1***Michela Giuffrida***Przedmiot: Stosunki AKP–UE**

Nasze partnerstwo ma stałe i podstawowe znaczenie dla rozwoju zarówno krajów AKP, jak i krajów UE, ale chciałabym ponownie podkreślić, że głównym celem naszych relacji jest przede wszystkim aspekt gospodarczy. Kwestie drażliwe, takie jak poszanowanie praw człowieka, praworządność, demokracja, zarządzanie przepływami migracyjnymi, zrównoważony wzrost i ograniczanie ubóstwa są często uważane za mniej istotne niż tematy gospodarcze.

Czy Komisja rozważy w związku z tym potrzebę zawarcia szerszej umowy, w której zwrócono by uwagę nie tylko na wzrost gospodarczy, ale przypisano by też większe znaczenie wyżej wymienionym elementom, przestrzegając zasady warunkowości?

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 2/COM 1

Nowa umowa przewidywana jest jako kompleksowa umowa obejmująca kilka aspektów stosunków między UE a 79 krajami AKP, a wymiar gospodarczy jest jednym z nich.

Kwestie związane z prawami człowieka, podstawowymi wolnościami, demokracją, praworządnością i dobrymi rządami, a także migracją i mobilnością nadal będą zajmować centralne miejsce w partnerstwie, co pokazuje mandat negocjacyjny UE, w którym figurują one jako priorytety strategiczne.

Naszym zdaniem przyszła umowa powinna zawierać postanowienia, w ramach których strony potwierdzą swoje zobowiązanie do promowania, ochrony i przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności mających uniwersalny i niepodzielny charakter, a także do promowania wartości, jakimi są demokracja, dobre rządy i praworządność oraz zasad niedyskryminacji, równości i solidarności. Ponadto strony zobowiążą się do przekształcenia migracji i mobilności w możliwości oraz do rozwiązywania problemów w tej dziedzinie.

PYTANIE 3/COM 2

Sabine Lösing

Przedmiot: Przyszłe projektowanie i wdrażanie umów o partnerstwie gospodarczym

Umowy o partnerstwie gospodarczym stanowią zasadniczy aspekt umowy z Kotonu między UE a państwami AKP. Niemniej warunki umów o partnerstwie gospodarczym wspierają interesy UE i są często szkodliwe dla gospodarek krajów partnerskich. Aby pobudzić zrównoważony rozwój podstawowe znaczenie mają uczciwe warunki wymiany handlowej, które ułatwiają tworzenie lokalnych łańcuchów dostaw generujących wartość dodaną w państwach AKP. Żaden kraj nie rozwinął się w przeszłości w oparciu o liberalizację handlu w formie żądanej przez UE.

Czy Komisja będzie dążyć do przeglądu ram projektowania i wdrażania umów o partnerstwie gospodarczym w celu zagwarantowania krajom AKP uczciwych warunków handlu?

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 3/COM 2

Nadrzędnymi celami umowy z Kotonu są eliminacja ubóstwa i zrównoważony rozwój, a podstawowe elementy to demokracja, prawa człowieka i praworządność. W ramach umowy z Kotonu przewidziano również współpracę na rzecz rozwoju, w tym pomoc na rzecz wymiany handlowej. Komisja zaproponowała, by te elementy nadal stanowiły ramy umów o partnerstwie gospodarczym.

Komisja podziela cele wspierania potencjału w zakresie zaopatrzenia i tworzenia wartości dodanej w krajach i regionach AKP. Umowy o partnerstwie gospodarczym przyczyniają się do tego poprzez tworzenie możliwości handlowych i inwestycyjnych, elastyczne reguły pochodzenia oraz ukierunkowane wsparcie rozwoju. Niemniej jednak o ile umowy handlowe mogą ustanawiać odpowiednie zachęty, same w sobie nie mogą generować działalności gospodarczej. Dlatego też zgodnie z nowym Europejskim konsensusem w sprawie rozwoju i zaktualizowaną strategią UE dotyczącą pomocy na rzecz wymiany handlowej kompleksowe strategie na rzecz zrównoważonych inwestycji i tworzenia nowych miejsc pracy opracowywane są na poziomie krajowym i regionalnym.

Aby sprawdzać, jak realizowane są te cele, Komisja monitoruje wdrażanie umów o partnerstwie gospodarczym. Istnieją także przepisy dotyczące regularnego przeglądu umów o partnerstwie gospodarczym, by badać ich wdrażanie. Przeglądy te prowadzone są wspólnie z krajami partnerskimi oraz z udziałem zainteresowanych stron.

PYTANIE 7/COM 3

Jo Leinen

Przedmiot: Chińska inicjatywa „Jeden pas i jeden szlak” a stosunki UE–AKP

W związku z tym, że coraz jaśniejsze stają się kształt i cele chińskiej inicjatywy „Jeden pas i jeden szlak”, jako odpowiedź Komisja Europejska opracowuje strategię połączeń z Azją.

Jako że inicjatywa „Jeden pas i jeden szlak” wyraźnie ukierunkowana jest także na kraje afrykańskie, a zatem będzie miała wpływ na stosunki AKP–UE, czy Komisja planuje podobną strategię wobec Afryki? Jeżeli tak, to jakie będą jej cele?

Jeśli nie, jakie kroki są podejmowane w celu złagodzenia lub wykorzystania skutków inicjatywy „Jeden pas i jeden szlak” w krajach, których ona dotyczy?

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 7/COM 3

W globalnej strategii UE⁽¹⁾ uznano rosnącą wagę gospodarczą Azji i wezwano do przyjęcia spójnego podejścia w odniesieniu do połączeń Chin w kierunku zachodnim.

UE dąży do opracowania strategii UE w dziedzinie połączeń między Europą a Azją, w pierwszej kolejności w formie wspólnego komunikatu, który powinien poprzedzić konkluzje Rady.

Strategia będzie zawierać europejską wizję łączności i partnerstwa z tym regionem, od regulacji po dialog polityczny i od pomocy technicznej po pomoc finansową, w dziedzinie transportu, sieci elektroenergetycznych, łączy cyfrowych i wymiany międzyludzkiej. Przyświeca jej cel zapewnienia zrównoważonego charakteru połączeń, by pomóc krajom w osiągnięciu celów wyznaczonych w ramach celów zrównoważonego rozwoju i porozumienia klimatycznego z Paryża.

⁽¹⁾ https://europa.eu/globalstrategy/sites/globalstrategy/files/pages/files/eugs_review_web_13.pdf

Aby osiągnąć te cele, wprowadzone zostaną mechanizmy finansowe, łączące dialog polityczny z publicznymi zachętami finansowymi i mobilizacją kapitału prywatnego.

Pod względem geograficznym wspólny komunikat będzie koncentrował się na Europie i Azji, ale będzie miał konsekwencje dla całego świata: lepsze zarządzanie gospodarką i bardziej zrównoważone inwestycje lokalne będą miały pozytywne skutki na całym świecie.

Chińska inicjatywa „Jeden pas i jeden szlak” wzbudziła duże oczekiwania w Afryce jako możliwość wprowadzenia kilku dużych projektów infrastrukturalnych zgodnie z Agendą 2063 Unii Afrykańskiej w celu wspierania rozwoju tego regionu.

Z braku przejrzystych ram i informacji dotyczących zaangażowania Chin w Afryce w dalszym ciągu trudno jest ocenić wpływ inicjatywy „Jeden pas i jeden szlak” w Afryce i zaangażować Chiny w ustalone mechanizmy koordynacji. UE wzmacnia swoje partnerstwa z różnymi podmiotami w celu zwiększenia współpracy w zakresie połączeń i zapewnienia nowych narzędzi służących np. ograniczeniu ryzyka zadłużenia i ocenie wpływu projektów inwestycyjnych.

Jednocześnie UE prowadzi dwustronne konstruktywne rozmowy z Chinami w ramach planowanego nawiązania dialogu na temat kwestii rozwojowych i rozpoczęła dialog na temat Afryki. Pozwala to na bardziej szczegółową wymianę informacji na temat podejścia obu stron do rozwoju i do Afryki.

PYTANIE 1/COM 4

Thierry Cornillet

Przedmiot: Potrzeba poprawy komunikacji w zakresie finansowania ze środków UE oraz zapewnienia lokalnym zainteresowanym stronom szkoleń ze składania wniosków w sprawie projektów

Jak wynika z dokumentów roboczych opracowanych przez Komisję w ramach śródkresowego przeglądu instrumentów finansowania zewnętrznego, znaczna część środków przeznaczonych na ten cel nie została jeszcze wypłacona. Mimo że dokonano pewnych usprawnień, procedury w dalszym ciągu są uciążliwe. Sytuacja ta może spowodować utratę wiarygodności UE: nasi partnerzy uważają czasami, że nie zamierzamy dokonywać wypłat środków, które zostały przeznaczone na ten cel.

Czy Komisja mogłaby w kolejnych wieloletnich ramach finansowych zaproponować program komunikacji i szkoleń skierowany do lokalnych zainteresowanych stron, koncentrujący się na tym, jak sporządzać wnioski o finansowanie? Pozwoliłoby to im lepiej spełniać odpowiednie kryteria i zwiększać swoje szanse na zaakceptowanie zgłaszanych projektów.

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 1/COM 4

W sprawozdaniu Komisji w sprawie śródkresowego przeglądu instrumentów finansowania zewnętrznego stwierdzono, że wykonanie budżetu jest skuteczne. W dokumencie roboczym służb Komisji w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) stwierdzono bowiem, że wykonanie funduszu uznaje się za skuteczne, jako że zaciągnięto zobowiązania na 50 % jego budżetu, zakontraktowano 31 % środków, a wypłacono 13 % (według stanu na czerwiec 2017 r.), zwłaszcza biorąc pod uwagę, że 11. EFR osiągnął swoją zdolność operacyjną dopiero pod koniec 2016 r.

W ramach tematycznego programu Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju dla organizacji społeczeństwa obywatelskiego delegatury UE często organizują sesje informacyjne dla lokalnych podmiotów na temat odpowiednich zaproszeń do składania wniosków, ich celów i wymogów.

Towarzyszą temu sesje szkoleniowe dostosowane do indywidualnych potrzeb. UE zamierza kontynuować te działania w okresie 2018/2020.

Ponadto od 16 kwietnia 2018 r. Akademia DEVCO ⁽¹⁾ zapewnia bezpłatny dostęp do szkoleń online na temat współpracy międzynarodowej i rozwoju, w tym kursów zarządzania finansowego i umownego.

Jeśli chodzi o kolejne wieloletnie ramy finansowe (WRF), Komisja przyjmuje do wiadomości przedstawione zalecenia, rozważa je i proponuje najskuteczniejsze sposoby poprawy działań informacyjnych i szkoleniowych skierowanych do podmiotów lokalnych w krajach partnerskich.

⁽¹⁾ <https://webgate.ec.europa.eu/devco-academy/>

PYTANIE 4/COM 5

Nathalie Griesbeck

Przedmiot: Zapewnienie stabilności i rozwoju w regionie Sahelu

Na konferencji wysokiego szczebla w sprawie Sahelu, która odbyła się w dniu 23 lutego 2018 r. w Brukseli, przeznaczono 414 mln EUR na pomoc dla połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu. Grupa Pięciu zobowiązała się do zapewnienia stabilności w regionie poprzez zwalczanie terroryzmu i przestępczości zorganizowanej.

W jaki sposób możemy zagwarantować, że pomoc finansowa przyczynia się nie tylko do bezpieczeństwa regionu, ale również do zrównoważonego rozwoju regionu Sahelu, który jest podatny na rozwój ideologii ekstremistycznej prowadzącej do aktów przemocy?

ODPOWIEŹ NA PYTANIE 4/COM 5

UE jest już bardzo zaangażowana w regionie Sahelu, koncentrując się w szczególności na strefach niestabilnych i przygranicznych. Całkowita pomoc rozwojowa UE dla państw G-5 Sahelu wynosi 3,8 mld EUR (2014–2020), w tym 1,7 mld EUR w ramach wsparcia budżetowego. Unijna pomoc rozwojowa dla regionu udzielana z państwami członkowskimi UE wynosi 8 mld EUR.

Stan bezpieczeństwa w regionie Sahelu nadal się pogarsza, o czym świadczy niedawny zmasowany atak terrorystyczny w centrum Wagadugu w dniu 2 marca, a także nieustające ataki na siły obrony i bezpieczeństwa w trójgranicznym rejonie Burkina Faso, Mali i Nigru oraz na siły operacji Barkhane i MINUSMA (Wszelchstronna Zintegrowana Misja Stabilizacyjna ONZ w Mali). Na dużych obszarach środkowego i północnego Mali oraz w północnym Burkina Faso w dalszym ciągu nie działają władze państwowe. Ludność miejscowa nie ma dostępu do podstawowych usług społecznych. Tendencję tę w dalszym ciągu nasilają podstawowe przyczyny niestabilności, zwłaszcza słabe rządy polityczne, finansowe i w dziedzinie bezpieczeństwa.

Aby pomóc stawić czoła tym wyzwaniom, UE opracowała w minionych latach podejście kompleksowe, a następnie podejście zintegrowane, łączące aspekty bezpieczeństwa i rozwoju. W ramach strategii UE na rzecz Sahelu i jej regionalnego planu działania Sahel służył jako prawdziwe stanowisko doświadczalne do opracowania zintegrowanych polityk i strategii UE z wykorzystaniem instrumentów i działań z całego zakresu dyplomacji, rozwoju, stabilizacji, pomocy humanitarnej i bezpieczeństwa.

UE jest bardzo zadowolona z wyników konferencji dotyczącej Sahelu, która odbyła się w Brukseli w dniu 23 lutego 2018 r. Na konferencji zadeklarowano łącznie 414 mln EUR dla połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu, co oznacza kamień milowy w naszych wspólnych wysiłkach na rzecz uruchomienia wsparcia dla Sahelu. Na wsparcie połączonych sił Grupy Pięciu na rzecz Sahelu UE przekazała 100 mln EUR z Instrumentu na rzecz Pokoju w Afryce.

Aby zapewnić długotrwałą stabilizację i zrównoważony rozwój w regionie, celem UE jest również pomoc w działaniach w zakresie bezpieczeństwa za pomocą stałych wysiłków rozwojowych, tak by przywrócić praworządność i podstawowe usługi społeczne, zwłaszcza na obszarach niestabilnych.

PYTANIE 9/COM 6

Alpha Ousmane (Burkina Faso)

Przedmiot: Przyszłość EFR

Obecnie trwają prace nad trzema protokołami ustaleń z krajami AKP. Ale co stanie się z Europejskim Funduszem Rozwoju (EFR)?

Podejście Unii Europejskiej budzi trzy obawy:

1. Gdzie ulokowane zostaną regionalne programy orientacyjne i jak będą zarządzane?
2. Czy jest regionalny program orientacyjny zarządzany przez Unię Afrykańską na rzecz wszystkich krajów, czy też każdy z regionów zachowuje swój program regionalny?
3. Jak można zarządzać sytuacją w regionie Maghrebu, który – mimo iż zawarł szczególne porozumienie z Unią Europejską – nie ma regionalnego programu orientacyjnego?

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 9/COM 6

Komisja przyjęła niedawno wniosek dotyczący wieloletnich ram finansowych na okres po 2020 r., a 14 czerwca opublikuje wnioski dotyczące poszczególnych sektorów działań zewnętrznych.

W przypadku działań zewnętrznych, w tym współpracy na rzecz rozwoju, Komisja Europejska zamierza wprowadzić znaczne uproszczenia w celu poprawy spójności i skuteczności bez pogorszenia tego, co sprawia, że współpraca między UE a jej partnerami jest tak szczególna: ich przewidywalności, prymatu celów politycznych i poziomu finansowania.

W ramach tych ogólnych działań na rzecz poprawy spójności proponuje się włączenie Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) do szeroko zakrojonego instrumentu na rzecz sąsiedztwa, rozwoju i współpracy w ramach budżetu UE, a kluczowe elementy powinny być wspierane w całym tym instrumencie.

Proponowany instrument zawierałby dominujący komponent geograficzny, podzielony na konkretne regiony świata.

Finansowanie działań regionalnych, czyli to co obecnie funkcjonuje pod nazwą regionalnych programów orientacyjnych, zostanie opracowane w fazie programowania.

Nie przesądając o wynikach przyszłych dyskusji i decyzji, nadal można by na różnych poziomach wspierać integrację regionalną i współpracę między krajami partnerskimi. W ramach komponentów podrzędnych przewidzianych w przyszłym rozporządzeniu można by, w stosownych przypadkach, opracować programy regionalne z zachowaniem spójności kontynentalnej w odniesieniu do Afryki.

W ramach tego szeroko zakrojonego instrumentu region Maghrebu zostałaby objęty komponentem „sąsiedztwo”. Również w tym przypadku kwestia programowania regionalnego przede wszystkim dotyczy aspektu programowania, które zostanie określone na późniejszym etapie.

PYTANIE 10/COM 7

Marlene Mizzi

Przedmiot: Cele zrównoważonego rozwoju

Cele zrównoważonego rozwoju są celami uzgodnionymi przez 193 państw i oznaczają zobowiązanie wszystkich państw do osiągnięcia 17 celów ogólnych powiązanych z 169 celami szczegółowymi.

Czy w związku z tym Komisja może naświetlić swoje plany inwestowania w osiąganie celów zrównoważonego rozwoju zarówno na poziomie UE, jak i wśród krajów partnerskich?

Kwestia ta jest tym bardziej istotna, że cele te wykraczają poza politykę gospodarczą, ponieważ dotyczą również kwestii nierówności społecznych, potrzeby bardziej ekologicznej gospodarki i bezpieczniejszego środowiska dla wszystkich pokoleń.

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 10/COM 7

Komisja Europejska wybrała dwuetapowe podejście do osiągania celów: po pierwsze, włączyć cele zrównoważonego rozwoju do ram polityki europejskiej i priorytetów Komisji, a po drugie, zainicjować proces refleksji nad wizją długoterminową i skoncentrować się na politykach sektorowych po roku 2020. W drugiej połowie 2018 r. oczekuje się publikacji dokumentu otwierającego debatę pt. „W kierunku zrównoważonej Europy do 2030 r.”, w sprawie dalszych działań związanych z celami zrównoważonego rozwoju ONZ, m.in. związanych z porozumieniem paryskim w sprawie zmiany klimatu. Dokument ten będzie częścią dyskusji na temat przyszłości Europy, a towarzyszyć mu będzie analiza „odległości do celów zrównoważonego rozwoju” i podsumowanie sukcesów UE w osiągnięciu celów zrównoważonego rozwoju. Jako załącznik tego dokumentu uwzględniony zostanie też przegląd działań i wkładu wielostronnej platformy do śledzenia postępów i wymiany najlepszych praktyk w zakresie osiągania celów zrównoważonego rozwoju.

W odniesieniu do osiągania celów zrównoważonego rozwoju przez współpracę rozwojową UE i jej państwa członkowskie uzgodniły w czerwcu 2017 r. nowy Konsensus europejski w sprawie rozwoju. Zapewnia on nowe wspólne ramy polityki na rzecz rozwoju instytucji UE i państw członkowskich i nadal koncentruje się przede wszystkim na eliminacji ubóstwa, a zarazem uznaje związek między polityką rozwojową a pomocą humanitarną, środowiskiem, zmianą klimatu, polityką migracyjną i polityką bezpieczeństwa. Podejmowane będą działania zmierzające do niwelowania nierówności, tak aby nikt nie pozostał w tyle. W konsensusie europejskim przedstawiono już Radzie propozycje dyrektyw negocjacyjnych w sprawie odnowionego partnerstwa z krajami AKP.

Po zobowiązaniach politycznych powinny nastąpić inwestycje. Pod tym względem UE kieruje się celami zrównoważonego rozwoju podczas prac nad kolejnymi wieloletnimi ramami finansowymi i przyszłymi instrumentami. Komisja już inwestuje w osiąganie celów zrównoważonego rozwoju w krajach partnerskich za pomocą szeregu inicjatyw. W ubiegłym roku uruchomiono inicjatywę UE-ONZ „Spotlight”, do której UE wniosła 500 mln EUR, a której celem jest wyeliminowanie wszelkich form przemocy wobec kobiet i dziewcząt. Oczekuje się, że unijny plan inwestycji zewnętrznych przyniesie do 2020 r. ponad 44 mld EUR inwestycji w krajach partnerskich w Afryce i krajach sąsiadujących z UE, a wkład Komisji Europejskiej w ten plan wynosi 4,1 mld EUR. Ponadto Komisja przeznaczy 30 mln EUR na nowy wspólny fundusz ONZ na rzecz Agendy 2030.

Wybiegając w przyszłość, Komisja Europejska jest zaangażowana we wzmacnianie dialogu politycznego z krajami partnerskimi w oparciu o cele zrównoważonego rozwoju oraz we wspieranie krajów partnerskich w realizacji Agendy 2030 na poziomie krajowym, co obejmuje dostosowanie krajowych planów rozwoju do celów zrównoważonego rozwoju.

PYTANIE 6/COM 8

Catherine Bearder

Przedmiot: Nielegalny handel dziką fauną i florą a stosunki AKP-UE

Dwa lata temu Komisja przyjęła plan działania przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą, którego cel 3.2 dotyczył wzmocnienia globalnych partnerstw z udziałem krajów pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia.

Które kraje AKP zostały przez Komisję uznane za priorytetowe w nawiązywaniu pogłębionego dialogu i współpracy technicznej w zakresie nielegalnego handlu dziką fauną i florą?

Jakie kroki podjęto w celu włączenia tego tematu do spotkań na wysokim szczeblu z organizacjami regionalnymi, takimi jak UA, SADC i EAC?

Jakie postępy poczyniono w kierunku wykorzystania instrumentów handlowych, by nalegać na podjęcie działań przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą? Czy takie klauzule są zawarte w obecnych i przyszłych negocjacjach w sprawie umów o wolnym handlu AKP-UE?

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 6/COM 8

W ramach wdrażania planu działania przeciwko nielegalnemu handlowi dziką fauną i florą z 2016 r. UE i jej państwa członkowskie inwestują znaczne środki we wzmacnianie partnerstw angażujących kraje pochodzenia, tranzytu i przeznaczenia. Na przykład w 2016 r. i 2017 r. zaciągnięto zobowiązania na około 340 mln EUR z zewnętrznej współpracy rozwojowej UE, co bezpośrednio przyczynia się do osiągnięcia celów planu działania.

Ponieważ nielegalny handel dziką fauną i florą występuje we wszystkich krajach AKP w postaci różnych produktów (kości słoniowej, palisandru, łuskowców, żółwi, ptaków itp.), wszystkie państwa otrzymały szczególne wsparcie w walce z tym przestępstwem, ale priorytety koncentrowały się na głównych regionach dostaw: Madagaskarze, Afryce Środkowej, Afryce Wschodniej, Afryce Zachodniej i Afryce Południowej.

Programy zwalczania nielegalnego handlu dziką fauną i florą obejmują wspieranie międzynarodowych organizacji specjalizujących się w walce z przestępstwami przeciwko dzikiej przyrodzie, takich jak Międzynarodowe Konsorcjum ds. Zwalczania Przestępstw przeciwko Dzikiej Faunie i Florze (ICCWC). Priorytetowe znaczenie dla UE i jej państw członkowskich ma również wspieranie roli społeczności lokalnych w ochronie dzikiej fauny i flory. Programy angażują zatem wielu partnerów na poziomie światowym, regionalnym, krajowym i lokalnym i obejmują pełne spektrum działań: zrównoważone zarządzanie obszarami chronionymi, poprawa warunków życia społeczności lokalnych poprzez działalność gospodarczą i świadczenie usług ekosystemowych (woda, energia, ekologiczne miejsca pracy, mięso dzikich zwierząt itp.), rozbijanie sieci przestępczych.

UE aktywnie współpracuje z krajami AKP w spotkaniach z podmiotami regionalnymi, takimi jak Unia Afrykańska, Stowarzyszenie Narodów Azji Południowo-Wschodniej, Południowoafrykańska Wspólnota Rozwoju i Wspólnota Gospodarcza Państw Afryki Środkowej, a także na forach, takich jak partnerstwo na rzecz lasów basenu rzeki Kongo. Ponadto związane z ochroną środowiska i dziką przyrodą programowanie regionalne uwzględnia partnerstwa z odpowiednimi władzami regionalnymi oraz zaangażowanie tych władz.

Zabezpieczenia środowiskowe i zrównoważony rozwój stanowią integralną część dyskusji dotyczących umów o partnerstwie gospodarczym i współpracy gospodarczej z UE. Przykładowo UE w coraz większym stopniu kładzie nacisk na przestrzeganie postanowień Konwencji o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem.

PYTANIE 5/COM 9

György Hölvenyi

Przedmiot: Rola wspólnot religijnych w zarządzaniu konfliktami w krajach AKP

Wspólnoty religijne posiadają niezbędny potencjał zarządzania konfliktami w krajach AKP dotkniętych kryzysem. Wspólnoty religijne i instytucje są siłą rzeczy zainteresowanymi stronami, nie wyłącznie duchowo, lecz także jako podmioty w największym stopniu przyczyniające się do stabilności społecznej z powodu pełnionej roli przewodniej i swojej legitymacji. Świadczą o tym niedawne przykłady, takie jak rola Konferencji Episkopatu DRK jako głównego mediatora w negocjacjach zmierzających do przemian politycznych w DRK.

W jaki sposób Komisja zapewnia uczestnictwo wspólnot religijnych w działaniach UE w zakresie zarządzania konfliktami? W jaki sposób uwzględnia się ich zalecenia podczas wdrażania działań zewnętrznych? Czy organizacje religijne zostaną zaangażowane w struktury współpracy UE–AKP oraz dialog polityczny w perspektywie długoterminowej?

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 5/COM 9

Wspólnoty religijne – a w szerszym ujęciu religia – mogą odgrywać ważną rolę w zapobieganiu konfliktom, zarządzaniu nimi i ich rozwiązywaniu. Często dysponują one unikalnymi atutami duchowymi, moralnymi, społecznymi, a czasem politycznymi, które można wykorzystać w procesie pokojowym.

W związku z tym ESDZ i służby Komisji Europejskiej często angażują je do udziału w działaniach mających na celu zapobieganie konfliktom, zarządzanie nimi i ich rozwiązywanie.

W krajach AKP Komisja jest w kontakcie z wieloma różnymi organizacjami, podmiotami i zainteresowanymi stronami wspierającymi mediacje, działającymi również w wymiarze religijnym. Należą do nich sieć religijnych i tradycyjnych ugrupowań budujących pokój, Międzynarodowe Centrum Dialogu Między Religiami i Kulturami im. króla Abd Allaha ibn Abd al-Aziza (KAICIID), a także Organizacja Współpracy Islamskiej. Na przykład w Republice Środkowoafrykańskiej współdziałamy ze wspólnotą Sant'Egidio.

W niektórych przypadkach, jak np. w Demokratycznej Republice Konga, Konferencja Episkopatu rzeczywiście odegrała znaczącą rolę w osiągnięciu porozumienia, podczas gdy w innych przypadkach rola przywódców religijnych może być zawyżana, a nawet wykorzystywana instrumentalnie.

W zależności od sytuacji i lokalnego kontekstu Komisja Europejska może wspierać udział wspólnot religijnych w dialogach i konsultacjach. Może również zapewniać wsparcie techniczne podmiotom religijnym zaangażowanym w procesy pokojowe.

Wymiar religijny należy jednak ocenić w dokładnej analizie przedmiotowych kwestii i zaangażowanych podmiotów. UE musi zagwarantować dostatecznie zniuansowaną ocenę roli religii, aby rozpoznać złożone relacje między wszystkimi stronami konfliktu oraz zmieniające się układy. Jak podkreślono w sprawozdaniu *sprawozdawcy ONZ ds. wolności religii lub przekonań* z 2015 r., szczególnie ważne jest, by zrozumieć rolę człowieka w wykorzystywaniu religii do celów politycznych.

Konkretnie, za pomocą programu „Dialog międzykulturowy i kultura” (Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju) w wybranych krajach AKP wspierane będą pluralizm kulturowy i zrozumienie międzykulturowe, w tym aspekty odnoszące się do religii lub przekonań. Wybrano pięć projektów na łączną kwotę 10 mln EUR i na początku 2018 r. rozpoczęto ich wdrażanie.

Priorytetowo potraktowano działania w krajach, w których sytuacja jest niestabilna lub występują duże przepływy osób przesiedlonych lub migrantów o nieuregulowanym statusie: wybrane projekty będą realizowane w Beninie, Burkina Faso, Burundi, Kamerunie, na Wybrzeżu Kości Słoniowej, w Demokratycznej Republice Konga, Egipcie, Kenii, Mali, Nigrze, Nigerii, Rwandzie, Senegalu, Sudanie Południowym, Tanzanii, Togo, Ugandzie i Zimbabwie; w Syrii, Iraku i Libanie.

Projekty te wzmocnią wpływ przywódców religijnych na promowanie różnorodności kulturowej i równego poszanowania godności wszystkich kobiet i mężczyzn w ramach międzywyznaniowych i międzykulturowych dialogu i współpracy. W związku z tym przywódcy religijni i społeczności religijne znajdują się wśród grup docelowych w zakresie budowania zdolności.

Ponadto trwające zaproszenie do składania wniosków w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) ma na celu wzmocnienie „wzajemnego zrozumienia i poszanowania między osobami w różnej wierze lub bezwyznaniowymi, tak by przyczynić się do tworzenia inkluzywnych społeczności i społeczeństw akceptujących różnorodność i zdolnych do rozwiązywania ewentualnych konfliktów w sposób pokojowy”. Do wsparcia kwalifikują się działania społeczeństwa obywatelskiego ukierunkowane na kraje AKP. Projekty zostaną wybrane w trakcie 2018 r. (orientacyjna kwota: 5 mln EUR).

PYTANIE 8/COM 10

Laura Agea

Przedmiot: Przyszła reforma WPR i jej skutki w krajach AKP

Wiele badań potwierdza bezpośredni wpływ wspólnej polityki rolnej (WPR) UE w krajach AKP. Niestety wpływ ten nie zawsze jest korzystny. UE odgrywa kluczową rolę na międzynarodowym rynku rolnym i w światowym bezpieczeństwie żywnościowym, jako najważniejszy importer produktów rolnych z krajów AKP. Naszym głównym wyzwaniem jest dostosowanie przyszłej reformy WPR do zobowiązań UE w ramach światowego programu na rzecz zrównoważonego rozwoju (cele zrównoważonego rozwoju, porozumienie paryskie itp.).

Jakie instrumenty przewidziano w strukturze przyszłej WPR, by poprawić jej pozytywny wpływ na kraje rozwijające się oraz w większym stopniu przestrzegać naszych zobowiązań w zakresie zrównoważonego rozwoju, a w szczególności bezpieczeństwa żywnościowego?

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 8/COM 10

W nowym Konsensusie europejskim w sprawie rozwoju z czerwca 2017 r. potwierdzono znaczenie spójności polityki na rzecz rozwoju dla osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju.

Rolnictwo jest nieodłącznie związane z takimi kwestiami, jak zatrudnienie, żywność, powietrze, zmiana klimatu, woda, gleba i różnorodność biologiczna, a tym samym odgrywa istotną rolę w Agendzie 2030. Dopiero weszliśmy na długą drogę do osiągnięcia celów zrównoważonego rozwoju, a sektor rolnictwa ma szansę wykazać, że może przynieść część rozwiązania.

Kolejne reformy wspólnej polityki rolnej (WPR) w ostatnich 25 latach stopniowo zwiększały zorientowanie WPR na rynek⁽¹⁾, poprawiając jednocześnie jej oddziaływanie na środowisko i klimat⁽²⁾. Reformy te podkreśliły główne cele WPR, czyli zapewnienie rentownej produkcji żywności, zrównoważonego gospodarowania zasobami naturalnymi oraz działania na rzecz klimatu, a także zrównoważonego rozwoju terytorialnego w obrębie Unii Europejskiej.

Obecny przegląd WPR również ma na celu dalsze przyczynianie się do wypełnienia międzynarodowych zobowiązań UE. W komunikacie „Przyszłość rolnictwa i produkcji żywności” z listopada 2017 r. nakreślono ogólne kierunki polityki⁽³⁾, w tym w zakresie międzynarodowego wymiaru WPR. Zostały one szczegółowo określone w przyjętym niedawno przez Komisję wniosku ustawodawczym w sprawie wspólnej polityki rolnej na okres po 2020 r.

UE jest oczywiście zaangażowana w pomoc krajom rozwijającym się we włączaniu ich sektorów rolnych do światowego systemu handlu i w czerpaniu korzyści z globalnej gospodarki⁽⁴⁾. Jest świadoma, że może to nastąpić tylko wtedy, gdy u steru znajdą się kraje partnerskie. Obecnie UE współpracuje z ponad 60 krajami partnerskimi w zakresie zrównoważonego rolnictwa i bezpieczeństwa żywnościowego⁽⁵⁾. W Afryce koncentruje się na wspieraniu polityki, propagowaniu odpowiedzialnych inwestycji na obszarach wiejskich i wspieraniu sektora rolno-spożywczego, po to by docelowo pomóc krajom afrykańskim wykorzystać potencjał swojego sektora rolnego i zaspokoić potrzeby swoich obywateli.

⁽¹⁾ Cel ten został osiągnięty przez ograniczenie środków, które powodują zakłócenia produkcji i handlu. Obecnie ponad 90 % wsparcia, które UE przyznaje rolnikom, nie jest już związanych z ilością lub rodzajem wytwarzanych produktów, nie powoduje zatem zakłóceń w handlu. Środki rynkowe ograniczają się do poziomów siatki bezpieczeństwa wyłącznie w wypadku kryzysu, a refundacje wywozowe zostały zlikwidowane w grudniu 2015 r.

⁽²⁾ Szczególne instrumenty WPR dotyczące zrównoważonej produkcji żywności obejmują zarówno środki obowiązkowe (zasada wzajemnej zgodności, zazielenianie), jak i dobrowolne (w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich). Wsparcie udzielane rolnikom z UE odzwierciedla zatem ich wysiłki i wdrażanie środków gwarantujących zrównoważone rolnictwo.

⁽³⁾ Zawiera on również wyraźne wskazanie, że przyszła WPR musi odgrywać większą rolę we wdrażaniu wyników szczytu w Valetcie i zajmować się pierwotnymi przyczynami migracji. Na przykład wykorzystać wiedzę i innowacje i pogłębić współpracę w zakresie badań i innowacji w dziedzinie rolnictwa, zbadać projekty szkoleń i wymiany oraz wzmocnić strategiczną współpracę i dialog w zakresie polityki z Unią Afrykańską w kwestiach związanych z rolnictwem i rozwojem obszarów wiejskich.

⁽⁴⁾ UE zapewnia bezcłowy i bezkontyngentowy dostęp wszystkim krajom najsłabiej rozwiniętym (LDC), a umowy o partnerstwie gospodarczym (EPA) pozwalają krajom partnerskim chronić swoje wrażliwe produkty rolne przed liberalizacją przez wyłączenie ich w całości lub przez solidne zabezpieczenia, które można zastosować w celu ochrony przed nagłym wzrostem przywozu.

⁽⁵⁾ W okresie 2014–2020 przeznaczono na te cele 8,5 mld EUR unijnej pomocy rozwojowej.

W kwietniu Komisja powołała też grupę zadaniową złożoną z ekspertów z UE i Afryki, której zadaniem jest doradztwo i przedstawienie zaleceń mających na celu wzmocnienie partnerstwa między UE a Unią Afrykańską w dziedzinie żywności i rolnictwa oraz wzmocnienie roli UE w rozwoju gospodarczym Afryki w dziedzinie rolnictwa, biznesu rolnego i przemysłu rolnego, co wiąże się powstawaniem nowych miejsc pracy.

PYTANIE 11/COM 11

Neena Gill

Przedmiot: Pomoc humanitarna dla DR Konga

Pomoc humanitarna dla DRK w 2017 r. była na najniższym poziomie w ostatniej dekadzie.

Pomoc humanitarna UE dla tego kraju w ubiegłym roku była o 4 mln EUR niższa niż w 2016 r.

W październiku 2017 r. ONZ oficjalnie aktywowała 3. poziom reagowania na sytuację wyjątkową w DRK ze szczególnym wskazaniem na regiony Kasai, Tanganika i Kiwu Południowe.

1. Jaka jest aktualna luka w finansowaniu sytuacji humanitarnej w DRK w ujęciu globalnym?
2. Czy Komisja podjęła działania w celu zwiększenia pomocy humanitarnej dla DRK od października 2017 r.?

ODPOWIEDŹ NA PYTANIE 11/COM 11

Biorąc pod uwagę pogarszającą się sytuację humanitarną w Demokratycznej Republice Konga (DRK), dnia 13 kwietnia 2018 r. odbyła się w Genewie pierwsza w historii międzynarodowa konferencja humanitarna na temat DRK. Konferencję współorganizowały ONZ, UE i Niderlandy. Wzięło w niej udział 101 delegacji, w tym 22 państwa członkowskie UE. Podjęto w jej wyniku zobowiązania i zapowiedzi na kwotę 528,1 mln USD na pomoc humanitarną w DRK w 2018 r. W 2018 r. Komisja Europejska zapowiedziała pomoc dla DR Konga o wartości 77,1 mln EUR, a państwa członkowskie UE zapowiedziały kolejne 246 mln USD, zatem zobowiązania UE wynoszą łącznie dwie trzecie całkowitej kwoty.

Plan pomocy humanitarnej dla DRK na 2018 r. wymaga 1,68 mld USD, przy czym pomocy potrzebuje 13,1 mln osób według ONZ.

W dniu 20 października 2017 r. ONZ aktywowała 3. poziom reagowania – najwyższy możliwy – na okres sześciu miesięcy, skoncentrowany pod względem geograficznym na Kiwu Południowym, Tanganice i prowincjach Kasai. Poziom 3 został dezaktywowany w dniu 20 kwietnia 2018 r., jako że według ONZ w dużym stopniu osiągnięto poziomy odniesienia umożliwiające skuteczną mobilizację międzynarodowych zdolności w zakresie zwiększenia pomocy humanitarnej.

Komisja Europejska wspierała operacje humanitarne w DRK od 1994 r. i robi to nadal. Wspiera zaspokajanie podstawowych potrzeb humanitarnych, co obejmuje pomoc żywnościową, żywienie, usługi zdrowotne, ochronę, schronienie, wodę, usługi sanitarne i higieniczne, edukację w sytuacjach nadzwyczajnych, a także logistykę i koordynację pomocy humanitarnej. W 2018 r. zostanie to uzupełnione o działania w zakresie mediacji, pojednania i budowania odporności finansowane z innych instrumentów, którymi dysponuje Komisja Europejska, oprócz już znaczących środków finansowania rozwoju w DRK.
